

Sedució intempestiva

Sergi Sol i Bros

Quan ja s'han repartit totes les cartes, el president Montilla prova una jugada que s'endevina catxa. Durant quatre anys ha presidit la Generalitat encapçalant un govern que ha tensat les relacions entre el PSOE i el PSC fins a límits desconeguts. Montilla ha tastat en pròpia carn com les gasten els seus coreligionaris a Madrid.

Montilla no és Pujol, ni Pujol és Maragall, llàstima que el seny i la rauxa no haguessin anat més ben ponderats. Afortunadament, el país ha tingut uns presidents que han exercit interpretant que el seu govern no era el d'una simple comunitat autònoma, malgrat que cap d'ells —almenys no quan han exercit— s'ha manifestat so-

Cap govern anterior no s'havia atrevit a anar tan lluny

biranista, ni remotament. Una altra cosa és que tossudament hagin topat de cara amb la mateixa Espanya. En el cas de Montilla hi ha un fet diferencial: no és que sigui un fill de la immigració espanyola, és que és un immigrant de soca-rel. Això no el fa ni millor ni pitjor, només retrata la realitat d'un país i la seva capacitat sorprenent per integrar i sumar noves formades no autòctones al fet nacional.

Montilla sap que ha estat President, si bé no únicament i exclusivament, gràcies als vots de l'esquerra independentista. Montilla podrà afirmar amb dignitat que durant el seu mandat la defensa del català i del país ha estat una constant, i que s'ha plasmat en lleis com la d'Educació que blinda l'escola catalana i la immersió lingüística. A dreta llei, cap govern anterior no s'havia atrevit a anar tan lluny, de fet els governs anteriors s'havien escapolit per la porta del darrere. També en el cinema o en el comerç o en la gestió de la immigració.

Però l'abisme electoral l'ha acovardit, la possibilitat de patir un càstig sever l'està fent virar. I la maniobra s'endevina tosca, és una seducció intempestiva que difícilment li reportarà cap rèdit. Montilla tem —amb motiu— que l'electorat espanyol del PSC li giri l'esquena, essencialment fastiguejat per la crisi econòmica i desconcertat per l'accent catalanista del Govern que ha presidit. Però Montilla hauria de saber que només hi ha una manera de sortir-se'n, defensar el seu llegat a capa i espasa i assumir-ne el desgast electoral. Amb el temps tot s'acaba posant al seu lloc. Déu nos en guard, d'un ja està fet! Allò que està fet President Montilla, fet està.